

Chuyến Công Tác 2009

Trong 6 năm cùng hoạt động trong Hội, chúng tôi vẫn nhiều lần thay nhau về thăm quê, nơi mà chúng tôi hằng nhớ đến với tất cả tình yêu thương. Việt nam không những là quê nhà yêu mến, mà còn là nơi có các em học sinh nghèo, các cụ già neo đơn, những người đau yếu mà hằng ngày, hằng tuần chúng tôi cố gắng làm “một cái gì đó” để cứu giúp.

Năm nay, để cùng có chung một cái nhìn tổng quát, chúng tôi 10 người cùng lấy 3 tuần nghỉ phép và thu xếp việc gia đình để làm một chuyến về thăm Bắc Hải, Cam ranh, Huế và Quảng trị.

Bắc Hải, Phụng Hiệp, Sóc Trăng

Ngày 18 tháng 2, chúng tôi đi Cần Thơ rồi qua Sóc Trăng, nơi có trạm xá Bắc Hải và nhóm các em ở Phụng Hiệp. Từ Sài Gòn đến Đại Hải mất 4 giờ xe, và từ đó chúng tôi đi ghe nhỏ khoảng 40 phút vào tới Bắc Hải. Con lạch dài không bóng cây. Ghe nhỏ không mui che. Trời rất nắng và nóng ẩm, nhưng tất cả chúng tôi đều quên nóng vì náo nức vào thăm Bắc Hải, nơi mà Hội đã bắc nhịp cầu giúp xây một trạm xá và một nhà thờ. Đây là vùng *kinh tế mới* được thành lập sau năm 75, dân chúng bị đưa đến từ miền Bắc, từ biên giới Cao Miên hay người tứ xứ không tìm ra nơi nương tựa. Có lẽ ở đây đất còn mặn, còn phèn, nên dân chúng khó làm ra cái ăn. Ruộng không được là bao mà lại hay ngập đến úng thối.

Chúng tôi vào thăm **trạm xá Bắc Hải** do các Di Phước trong tu hội Nữ Tử Bác Ái Thánh Vinh Sơn coi sóc. Gọi là trạm xá, nhưng chỉ có 1 phòng có 1 giường và 1 phòng phát thuốc. Tủ thuốc thì cũng chỉ vòn vẹn những loại thuốc mà chúng ta cho là thông thường, nhưng lại rất quý và rất cần thiết cho dân nghèo nơi này. Các Di phải tự lo lấy mà sống, nên sau nhà có chuồng vịt, gà để bán trứng. Các Di cũng có nhà trẻ cho gần 100 em. Phụ huynh có người đóng lệ phí (tượng trưng), có người khát dần cho đến khi bán lúa, bán vịt, mà nếu có nhắc đến lệ phí nữa thì họ cho con nghỉ học!

Nhà thờ Bắc Hải là nơi mà ngày trước đã bị ngập lụt, mỗi mọt và rỉ sét. Nơi đây có cha xứ Nguyễn Minh Văn tốt bụng và hằng say làm việc bác ái. Nhờ sự tận tụy của Cha và sự thương yêu của nhiều nhà hảo tâm

mà một ngôi nhà thờ mới, trang nghiêm và xinh xắn nay đứng sừng sững soi bóng trên giòng kinh nhỏ. Chung quanh nhà thờ là phòng học cho các lớp xóa mù chữ và những phòng dành cho người neo đơn đang được xây dựng. Một phòng ăn rất lớn, ở đây là nơi mà hằng tuần rất nhiều người nghèo sẽ tụ họp để kiếm bữa cơm, và hằng tháng được lãnh 10 kilo gạo để đáp đổi những bữa thiếu hụt miếng ăn.

Ở Phụng Hiệp, một làng nhỏ ven lộ, chúng tôi được Soeur Thúy Uyên sắp xếp cho gặp các em. Đây là 1 trong 6 nhóm Hội bảo trợ tại vùng châu thổ sông Cửu Long. Các em rất vui mừng khi được gặp chúng tôi,

những người mà các em xem là đại diện cho quý ân nhân, có em cảm động rướm nước mắt. Tất cả các em đều có hoàn cảnh thật đáng thương. Các em cố gắng từng ngày, từng bước để vươn lên, cố vượt ra khỏi số phận. Có lẽ chúng tôi sẽ mãi nhớ hoàn cảnh các em Huỳnh thị Quốc, Nguyễn thị Thu và Nguyễn thị Bảo Vy.

Em Huỳnh thị Quốc và một đứa em nữa được sinh ra bởi một người mẹ có trí khôn ít ỏi, thường bị kẻ xấu lợi dụng, sanh em ra rồi đem về bỏ cho ông bà ngoại già nuôi nấng. Ông cụ kiếm sống bằng việc đi cắt lá chuối bán cho các bạn hàng ở chợ. Chẳng may, tháng 7 năm 2008 ông cụ bị xe cán chết, do chiếc xe ba gác chất quá nhiều lá chuối, che tầm nhìn của ông cụ lúc băng qua đường. Hiện nay bà cụ và 2 cháu nhỏ sống nhờ vào mảnh vườn nhỏ cho người ta mướn.

Gia đình em **Nguyễn thị Thu** gồm có 4 người, nhưng cha mẹ rất khó khăn mới kiếm đủ miếng ăn. Tất cả 4 người sống căn chòi lá nhỏ hẹp, ọp ẹp xơ xác dựng trên nền đất ẩm ướt, trong lều chỉ có 1 cái giường rất cũ, rất bẩn và 1 cái bàn ván gỗ tạp xiêu vẹo. Cha em đi làm mướn, còn mẹ ở nhà chăm đứa con nhỏ.

Em **Nguyễn thị Bảo Vy** sống trong căn nhà bé tí. Cha mẹ em mướn đất để làm một vườn rau nhỏ. Điểm đặc

biệt là tuy họ rất nghèo, rất vất vả để kiếm miếng ăn, nhưng họ lại còn nuôi thêm 1 đứa cháu mồ côi nữa. Thật đáng nể phục.

Huế, Quảng trị

Trong vòng 2 ngày, chúng tôi đến thăm được các em ở nhiều nơi: làng Thanh Tiên, Triều Sơn nam, ở Huế, làng Ngô Xá, Trí Bưu, Mỹ Chánh ở Quảng trị, ngoài ra chúng tôi còn chớp nhoáng ghé thăm nhà Tình Thương Ưu Đàm, gần biển Thuận An. Ở đâu chúng tôi cũng được đón tiếp chu đáo và thân tình, và ở đâu chúng tôi cũng có được những kỷ niệm đẹp.

Trí Bưu

Mỹ Chánh

Tại làng **Thanh Tiên và Tiên Nộn**, chúng tôi đến thăm 6 gia đình các em ở gần nhà thờ chừng 500m, trong đó có

em Nguyễn thị Thu Trang con của một thương phế binh QLVNCH, cả gia đình 4 thế hệ cùng sống chung êm ấm. Vì thu nhập thấp và có cụ già gần 100 tuổi, gia đình này được nhà nước giúp vật liệu xây được căn nhà gạch mái tôn khang trang.

Làng Triều Sơn Nam nằm ven bờ sông Hương, cách thành phố Huế 10km, tại đây có 9 em nhận học bổng. Các em đi học

tại trường trong huyện, có 1 em đang học đại học tại Huế. Nghề chính trong làng là xúc hén hay xúc cát, thu nhập rất thấp. Làng nằm trên rêu đất thấp sát bờ sông nên năm nào cũng bị ngập lụt. Có khi nước ngập sát mái nhà.

Linh mục quản xứ thấy trẻ em chơi không người coi chừng rất nguy hiểm vì làng ở ven sông, lại nhiều xe xúc cát, cha ngăn phòng khách và mái hiên của nhà xứ làm 3 phòng nuôi giữ trẻ, mượn 3 cô giáo đến chăm sóc, dạy dỗ và cho các em ăn trưa. Cha mẹ trong vùng thấy Nhà Trẻ an toàn và hữu ích nên đem con đến gửi ngày càng đông, hiện nay có 106 em. Tuy lệ phí rất nhẹ nhưng vẫn rất nhiều gia đình không đủ khả năng đóng góp.

Nhà Tình Thương Ưu Đàm, huyện Phú Vang Huế. Đây là một cơ sở rất khang trang dưới sự coi sóc của Ni Cô

Thiện Tâm. Nhà gồm có 36 em mồ côi, có em bị bỏ rơi lúc vừa lọt lòng 3 ngày. Các em được huấn luyện đạo đức, cho ăn no mặc ấm và được đi học ở các trường trung tiểu học trong huyện. Chúng tôi vào thăm phòng ngủ, phòng học và phòng ăn, tất cả đều ngăn nắp trật

tự. Ni cô Thiện Tâm chăm sóc các em bằng tình thương, nói chuyện với các em như người mẹ nên được các em ngoan ngoãn vâng lời.

Các em quanh thành phố Huế: nhóm này gồm có 15 em ở rải rác trong thành phố Huế, hoặc từ các thôn làng đến trọ học tại Huế, có 12 em đang theo học các trường Cao đẳng hay Đại học. Các em sang sủa, tự tin và có ý chí.

Đáng chú ý nhất là em Nguyễn Văn Tuấn mồ côi cha từ nhỏ, mẹ mua bán ve chai nuôi em ăn học. Nay em đang theo học năm thứ 3 ngành du lịch.

Em Lê thị Thùy Như cũng có hoàn cảnh đáng thương. Khi nói về hoàn cảnh gia đình em rơm rớm nước mắt cho hay cha của em bị bệnh sạn mật, không thể mổ được. Em thương cho cha phải đau đớn và lo sợ sẽ không còn có cha bên cạnh được lâu. Anh chị em chúng tôi thấy hoàn cảnh tội nghiệp định bỏ tiền túi ra giúp phí tổn cuộc giải phẫu, nhưng ông từ chối vì biết mổ cũng không qua được.

Ở Ngô xá, một làng nhỏ cách thị xã Quảng trị 5km, Hội có 6 em trong chương trình. Đặc biệt có

em Nguyễn Chơn Tính bị dị tật bẩm sinh: đôi vành tai em bị sụp xuống che lỗ tai nên thính giác em kém, em phải nhìn vào miệng người nói để đoán và hiểu; Tuy thế em vẫn cố gắng hết sức để theo kịp bạn bè theo học lớp 10 của trường trung học phổ thông cách nhà 10 km. Nhà em rất nghèo, vì cha của em cũng có cánh tay phải bị teo cơ bắp, chỉ làm được vườn rau nhỏ.

Cam ranh & Nha Trang

Trạm xá Lập định, Cam ranh

Ở **Cam ranh**, Hội có 36 em trong chương trình. Có 3 em đang theo học cao đẳng và đại học tại Nha Trang. Các em náo nức tụ họp ở nhà thờ Lập Định để được gặp chúng tôi, đáng tiếc là đến 12 giờ 30 chúng tôi mới tới nơi, các em phải đến trường học.

Tại nhà thờ Lập định có một trạm xá 2 phòng mà theo lời cha quản xứ thì rất đông bệnh nhân đến xin khám bệnh và xin thuốc miễn phí. Trạm xá mở cửa vào cuối tuần, có các bác sĩ, y tá đến phục vụ một cách vô vị lợi. Cha quản xứ phải lo chạy tiền mua thuốc để phát cho bệnh nhân. Vì không biết để chuẩn bị, nên chúng tôi chỉ đem biếu một ít thuốc thông dụng cần dùng. Chi phí hoạt động cho trạm xá hoàn toàn do các nhà hảo tâm đóng góp, nên cũng khá bấp bênh.

Tại **Nha Trang**, chúng tôi đến thăm Nhà Tình thương Hướng Dương của các cha Dòng Ngôi Lời. Tại đây có khoảng 50 em thuộc loại bụi đời hoặc bị cha mẹ bỏ rơi,

các cha đem về dạy dỗ nuôi nấng và cho đi học các trường phổ thông tại địa phương

. Em lớn nhất lớp 12 và em nhỏ nhất khoảng 7 tuổi. Các em có phòng học, phòng ăn phòng ngủ rất khang trang, sống an bình vui vẻ và được chăm sóc trong tình yêu thương.

Chuyến thăm quê lần này, tuy đã cố gắng nhưng chúng tôi vẫn chưa thăm hết các nơi có hoạt động của Hội, chưa gặp hết các em trong chương trình Giúp Học Sinh Nghèo, như nhóm các em Nghệ An, Vinh, các em miền kinh tế mới Proh ở Đơn dương, các em vùng Daklak, Đà Lạt và nhiều vùng khác ở Huế.

Chuyến đi cũng khá vất vả và vội vàng, nhưng đã để lại trong lòng chúng tôi những hình ảnh và những kỷ niệm khó quên. Những gương mặt dễ thương, những câu nói chân tình, những ánh mắt ấm áp của các em sẽ làm chúng tôi nhớ mãi, và chắc chắn sẽ làm chúng tôi cố gắng hơn nữa để giúp các em đạt được mục đích các em hằng mơ ước: được tiếp tục cắp sách đèn trường.

*****

